

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobkyně: **online-dily.cz s.r.o.**, IČO: 29116023,
se sídlem Borská 3040/47a, 301 00 Plzeň,
zastoupená advokátem Mgr. Janem Blažkem,
se sídlem Dvořákova 44/38, 301 00 Plzeň,

proti
žalovaná: **Česká obchodní inspekce**,
se sídlem Štěpánská 44, 110 00 Praha 1,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2022, č. j. ČOI 119282/22/O100/Be/Št,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobkyni bylo rozhodnutím správního orgánu I. stupně, České obchodní inspekce, Inspektorátu Plzeňského a Karlovarského ze dne 29. 6. 2022, č. j. ČOI 59885/22/2200 ve znění opravného usnesení ze dne 5. 8. 2022, č. j. ČOI 99247/22/2200 (dále též jen: „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) uloženo ochranné opatření podle § 18a odst. 3 zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky (dále též jen: „ZTPV“)

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

spočívající v zákazu distribuce ručního nůžkového zvedáku ŠKODA kód 5J0011031 (dále též jen: „*předmětný zvedák*“). Žalobkyně se proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolala. Žalovaná pak rozhodnutím ze dne 22. 9. 2022, č. j. ČOI 119282/22/O100/Be/Št (dále též jen: „*napadené rozhodnutí*“), rozhodnutí správního orgánu I. stupně částečně textově změnila, ve zbytku je však potvrdila a odvolání žalobkyně zamítla. Věcným důvodem uložení ochranného opatření byl nevyhovující výsledek zkoušky předmětného zvedáku přetížením provedené podle bodu B. 1.1 písm. h) normy ČSN EN 1494+A1:2010, při níž došlo k roztržení matice zvedáku a jeho následné deformaci. Správní orgány uzavřely, že stanovených v příloze 1 nařízení vlády č. 176/2008 Sb., o technických požadavcích na strojní zařízení (dále též jen: „*nařízení vlády č. 176/2008 Sb.*“), a že předmětný zvedák představuje středně velké riziko spočívající v pádu vozidla a v možném poškození zdraví spotřebitele, čímž nesplňuje podmínky uvedení na trh.

Obsah žaloby

2. Žalobkyně v úvodu své žaloby nejprve stručně zrekapitulovala procesní průběh věci. Konstatovala přitom, že napadeným rozhodnutím bylo zcela nesprávně potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Předmětný zvedák byl během kontroly podroben testu ve smyslu prověření, zda splňuje technické požadavky stanovené ČSN EN 1494+A1:2010 v rozsahu přílohy B bodu b. 1.1 písm. g), tedy testu na statické přetížení, a písmene h), tedy testu na dynamické přetížení. K testu byl vyhotoven protokol o zkoušce ze dne 14. 9. 2021, č. j. ČOI 118603/21/2200. Předmětný zvedák byl podroben zkoušce zatížení, přičemž při dynamickém zatížení na 125 % došlo k jeho deformaci.
3. Předmětný zvedák je náhradním dílem prodávaným ke dvěma konkrétním typům vozu, výrobek nemá žádné obecné využití. Nelze jej tedy použít při zvedání jakéhokoli jiného vozu či jiného břemene. Jedná se o náhradní díl pasující pouze ke dvěma typům vozů, předmětný zvedák je tak možné využít pouze výměnou za původní díl vozu, tj. pokud někdo zvedák, který má ke svému vozu z výroby, ztratí nebo jej jinak zničí.
4. Norma, kterou se správní orgán I. stupně rozhodl užít pro otestování předmětného zvedáku, v bodu 1 písm. e) uvádí, že se nevztahuje na zvedáky, které jsou dodány jako příslušenství silničních vozidel a které slouží jako pomocný prostředek při závadách, včetně dodávky originálních náhradních dílů. Předmětný zvedák je přitom dodávkou originálního náhradního dílu a slouží jako pomocný prostředek při závadách vozidla. Evidentně naplňuje výjimku uvedenou v bodu 1. písm. e) normy. Předmětný zvedák tak neměl být nikdy testován podle normy ČSN EN 1494+A1:2010, pokud byl předmětný zvedák takto testován, došlo k nesprávnému úřednímu postupu správního orgánu I. stupně.
5. Žalovaná tvrdí, že testování předmětného zvedáku bylo v pořádku, přestože žalobkyně opakovaně namítala naplnění výjimky z normy ČSN EN 1494+A1:2010. S takovým závěrem žalobkyně nesouhlasí, neboť na základě technického testování dle kritérií pro jiné typy strojních zařízení či výrobků, obecně nikdy nemohou být hodnoceny požadavky na ochranu zdraví a bezpečnosti výrobku.
6. Norma ČSN 1494+A1:2010 je ze všech zákonných podkladů nejspecifičtější, nejkonkrétnější, nejtechničtější a zkrátka nejspeciálnějším právním předpisem. Na základě kolizního pravidla *lex specialis derogat legi generali* je pak nutné použít právě tuto nejspecifičtější normu pro posouzení věci. Obecnější právní předpisy se pak užijí subsidiárně. Norma ČSN EN 1494+A1:2010 přitom jasně říká, že dle ní nemá být výrobek Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

testován. Přesto na základě takového testování došlo k pravomocnému uložení ochranného opatření žalobkyni.

7. Žalobkyně je srozuměna se skutečností, že na základě označení CE je k předmětnému výrobku přístupováno jako ke strojnímu zařízení. S pojmem strojní zařízení pak pracuje nařízení vlády č. 176/2008 Sb., které v ustanovení § 3 odst. 1 uvádí, že strojní zařízení musejí splňovat určité technické požadavky, které jsou pak uvedeny v příloze č. 1 k nařízení vlády č. 176/2008 Sb. Dle přílohy 1 bod 1.3.2. pak strojní zařízení musejí vydržet namáhání, kterým jsou vystaveny při používání. Nařízení vlády č. 176/2008 Sb. samo neuvádí žádné obecné hodnoty, jelikož takto obecně je pro všechna strojní zařízení ani určit nelze. Míru namáhání, kterou musí strojní zařízení vydržet, je pak určeno až techničtějšími normami ČSN. S tímto žalobkyně souhlasí. Žalobkyně ale trvá na tom, že hodnocení takového rizika musí být u každého konkrétního strojního zařízení prováděno dle normy navržené právě pro daný typ výrobku. To se v projednávané věci nestalo, neboť žalovaná hodnotila technické požadavky předmětného zvedáku dle normy ČSN EN 1494+A1:2010, která se na něj výslovně nevztahuje.
8. Správní orgán I. stupně se s námitkou žalobkyně vypořádal tak, že uzavřel, že jde-li o strojní zařízení dle nařízení vlády č. 176/2008 Sb., pak bylo testování provedeno v souladu s platnými právními předpisy a rozhodnutí o uložení ochranného opatření je správné. Správní orgán I. stupně ale zcela přešel skutečnost, že výjimka z normy ČSN EN 1494+A1:2010 výslovně uvádí, že se vztahuje i na dodávku originálních náhradních dílů.
9. V napadeném rozhodnutí žalovaná uvedla, že spadá-li výrobek do obsahu nařízení, pak se na něj norma ČSN 1494+A1:2010 použije, a vše tedy proběhlo správně. Žalobkyně podotkla, že směrnice evropského parlamentu a rady 2006/42/ES ze dne 17. 5. 2006 o strojních zařízeních (dále též jen: „*směrnice 2006/42/ES*“), není přímo platným právním předpisem ČR. Směrnice byla transponována do ZTPV a nařízení vlády č. 176/2008 Sb., a působí tedy prostřednictvím harmonizované úpravy a je irelevantní se na ni dále přímo obracet.
10. Žalovaná bez jakéhokoli odůvodnění přechází naplnění výjimky z použití normy ČSN EN 1494+A1:2010, přestože šlo o jedinou námitku žalobkyně.
11. Napadené rozhodnutí je jak nesprávným úředním postupem, tak i nezákonným rozhodnutím, neboť jím došlo k potvrzení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které je v rozporu se zákonem. Napadené rozhodnutí nad rámec tohoto trpí i nedostatečným odůvodněním, když se žalovaná řádně nevypořádala s jedinou odvolací námitkou žalobkyně. Ve věci došlo nejen k nesprávnému uložení ochranného opatření zákazu distribuce předmětného zvedáku, které není podloženo jeho řádnou zkouškou, ale rovněž ke zničení a odebraného výrobku postupem, který nemá oporu v zákoně.

Vyjádření žalované

12. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě sdělila, že na procesní obranu žalobkyně včetně její argumentace uplatněné v odvolání bylo v napadeném rozhodnutí dostatečným způsobem reagováno. Dle učiněných skutkových zjištění se nejedná o zvedák schválený dle příslušných předpisů v rámci homologace typu vozidla, k němuž byl žalobkyní předmětný zvedák nabízen. Předmětný zvedák podléhá režimu právní úpravy uvádění strojních zařízení na trh ve směrnici 2006/42/ES, resp. českých transpozičních předpisech, podléhá tudíž dozorové působnosti České obchodní inspekce.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

13. V případě předmětného zvedáku je naplněna jedna z definic strojního zařízení a ani žádná z upravených výjimek se zde neuplatní. Předmětný zvedák zároveň odpovídá i vymezení jednoho z druhů výrobku, jehož testování je upraveno v technické normě ČSN 1494+A1:2010.
14. Jak bylo uvedeno v napadeném rozhodnutí, výrazně nevyhovující výsledek zkoušky byl předmětem dalšího hodnocení z hlediska přítomnosti rizika a jeho stupně pro uživatele a dodržení právně závazných požadavků nařízení vlády č. 176/2008 Sb. při reakci předmětného zvedáku na zkušební přetížení. S předmětnou normou ČSN 1494+A1:2010 nebylo správním orgánem I. stupně nakládáno tak, jako by šlo o jakýsi prováděcí předpis ke směrnici 2006/42/ES, jehož nesplnění samo o sobě vždy znamená též porušení dané právní úpravy. Žalovaná nemohla vytušit, že žalobkyně omylem připisuje dotyčné technické normě charakter právního předpisu.
15. Žalovaná nesdílí názor, že norma ČSN 1494+A1:2010 obsahuje testování dle kritérií pro jiné typy strojních zařízení. Předmětný zvedák naopak věcně odpovídá jednomu z typů strojních zařízení dle pojmosloví dané normy, jelikož se jedná o mechanický zvedák ve smyslu definice 3.1.1. ČSN 1494+A1:2010. To žalobkyně v žalobě ani ve správním řízení nezpochybnila.
16. K námitce žalobkyně, že předmětný zvedák lze považovat za originální náhradní díl ve smyslu jedné z odrážek v závěru článku 1 normy ČSN 1494+A1:2010, žalovaná uvedla, že technické normy nemají v českém právním řádu povahu právního předpisu a nejsou samy o sobě obecně závazné. ZTPV uplatňuje indikativní formu odkazu na normu s jedním z možných způsobů splnění požadavků právního předpisu. Obecný požadavek právního předpisu ale může být splněn jiným způsobem.
17. Testováním předmětného zvedáku na dynamické přetížení postupem uvedeným v dané technické normě neporušil správní orgán I. stupně právem předepsaný postup. Rovněž v rámci uvádění předmětného zvedáku na trh nebylo užití normy ČSN 1494+A1:2010 povinné. Výrobce je oprávněn použít pro zajištění shody s požadavky technického předpisu i jiné postupy než je testování dle normy harmonizované k této směrnici.
18. I v takovém případě by se ovšem mělo jednat o technické řešení na obdobné úrovni bezpečnosti. K tomu žalovaná citovala výkladový dokument Evropské komise *Guide to application of the Machinery Directive 2006/42/ES Edition 2.2-October 2019 (Update of 2nd Edition)*, jenž obsahuje návod k aplikaci směrnice 2006/42/ES. V něm se uvádí, že harmonizovaná norma udává úroveň bezpečnosti, kterou lze od daného typu výrobku v dané době očekávat. Výrobce strojního zařízení, který se rozhodne použít jiné technické specifikace, musí být schopen prokázat, že jeho alternativní řešení je v souladu se směrnicí 2006/42/ES a poskytuje úroveň bezpečnosti, která je přinejmenším rovnocenná úrovni poskytované použitím specifikací harmonizované normy.
19. Žalovaná má za to, že norma, která specifikuje bezpečnostní kritéria a metody testování daného druhu výrobku bude typicky pro orgán dozoru nad trhem vhodným referenčním dokumentem, dle něž by se mělo při posuzování výrobku formou zadání zkoušek postupovat. Vzhledem k nezávazné povaze harmonizačních norem jistě nelze případné odchylky od noremních kritérií bez dalšího brát za důkaz porušení příslušného požadavku technického předpisu, nýbrž je třeba výsledky získané touto cestou dále vyhodnotit.
20. Omezení volné nabídky na trhu žalovaná pokládá za zcela důvodné za situace, kdy výsledky testování předmětného zvedáku s užitím normy ČSN 1494+A1:2010 svědčí o jeho výrazně horších vlastnostech ve srovnání s úrovní bezpečnosti vymezenou v této Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

normě a rovněž následná analýza rizik identifikuje na základě takto získaných dat nezanedbatelnou míru ohrožení uživatele.

Vyjádření žalované k výzvě soudu

21. V průběhu přípravy jednání vyzval soud žalovanou, aby sdělila, z jakých důvodů nebylo při zkoušce předmětného zvedáku použito speciální normy ČSN EN 1493:2010 vztahující se na zvedáky vozidel, která v bodě 6.1.5.2 rovněž upravuje zkoušku přetížením.
22. Žalovaná sdělila, že podle názvu by se předmětná norma mohla jevit aplikovatelná i u předmětného zvedáku, ale s ohledem k předmětu jejího obsahu tomu tak není. Předmětný zvedák slouží toliko k nadzdvihnutí vozidla za účelem manipulací typu výměny kola, zatímco norma ČSN EN 1493:2010 upravuje zvedáky určené k úplnému zdvihnutí vozu a práci pod ním. Jedná se tedy o servisní zvedáky, které zdvihají celé vozidlo, nikoli jeho část, jak je to u předmětného zvedáku, který svým účelovým určením spadá pouze do předmětu normy ČSN 1494+A1:2010. V čl. 1 této normy je uvedeno, že se vztahuje pro zdvihací zařízení, která jsou mobilní a přemístitelná a jsou navržena k provozu se zatížením, provozovaná buď samostatně, nebo v součinnosti k částečnému nebo celkovému zvedání a spouštění břemen, nebo vozidel v jednom nebo více zdvihacích bodech, kde není povolena práce pod zvedaným břemenem bez dalších prostředků.
23. S ohledem na výše uvedené je i testování funkčnosti zvedáku při přetížení ve zmíněných normách upraveno odlišně. Kontrola předmětného zvedáku měla být dle názoru žalované zvolena podle normy ČSN EN 1494:2010.

Sdělení žalobkyně k vyjádření žalované

24. Žalobkyně s názorem žalované nesouhlasí. Je zcela zřejmé, že norma ČSN 1494+A1:2010 není příslušnou normou pro testování předmětného zvedáku. Čl. 1 normy ČSN 1494+A1:2010 citovaný žalovanou je zcela obecným vymezením různých zdvihacích zařízení, na které se norma může vztahovat.
25. Žalovaná opětovně pominula, že v dalších ustanovení norma vylučuje, že by se vztahovala na předmětný zvedák, když výslovně uvádí, že se nevztahuje na zvedáky, které jsou dodány jako příslušenství silničních vozidel a které slouží jako pomocný prostředek při závadách.
26. U vymezení předmětu normy ČSN 1494+A1:2010 jde o obecné vymezení různých zdvihacích zařízení, nikoli pouze zvedáků pro osobní vozidla, zatímco v normě ČSN EN 1493:2010 je předmět normy vymezen přímo pro zvedáky vozidel. Zcela evidentně tedy jde o normu, která se vztahuje k testování předmětného zvedáku.

Další vyjádření žalované

27. Žalovaná k vyjádření žalobkyně uvedla, že je pro ni novinkou názor žalobkyně, že při testování předmětného zvedáku měla být užita norma ČSN EN 1493:2010. V průběhu kontroly, správního řízení a řízení o odvolání tato norma nebyla žalobkyní zmíněna.
28. Při zohlednění předmětu obou norem a povahy předmětného zvedáku je zřejmé, že zvedák sloužící k nadzdvihnutí boku vozidla s vyloučením práce pod takto zdviženým břemenem spadá svými vlastnostmi a účelovým určením do předmětu aplikované normy ČSN 1494+A1:2010.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Jednání ve věci

29. Soud ve věci konal dne 30. 8. 2023 jednání, jehož se zúčastnil jednatel žalobkyně Ing. M. J., její zástupce, advokát Mgr. Jan Blažek a stranu žalovanou zastupoval pověřený zaměstnanec Mgr. O. B. Zástupce žalobkyně odkázal na písemné vyhotovení žaloby a doplnil, že systém zkoušky, kterému byl předmětný zvedák správními orgány podroben, odpovídá univerzálnímu zvedáku. Předmětný zvedák je ale zvedákem určeným k výměně kola u automobilu, čemuž odpovídá i jeho specifická konstrukce a i způsob, kterým je tento zvedák používán. Zvedák je používán na konkrétním místě automobilu, zvedá jej pod konkrétním úhlem, nejde o svislý zdvih. Právě na takovou specifickou zátěž je také zkonstruován. Pokud je ale podroben testu, který tato specifika nezohledňuje, jako tomu bylo v posuzovaném případě, kdy byl zatížen ve zkušebním lisu svislým (kolmým) způsobem, je logické, že v něm neobstojí. Aby zvedáky automobilů v takových testech obstály, musely by být obecně větší, robustnější a těžší, což by ovšem zase ztížilo jejich uplatnění coby mobilních zvedáků ve výbavě automobilů a manipulaci s nimi učinilo obtížnější. Některé součásti těchto zvedáků nejsou uzpůsobeny tlaku, který je pro jejich použití atypický (např. proto, že jsou vyrobeny z plastu). Žalobkyně tedy nečiní sporným, že předmětný zvedák neobstál ve zkoušce, kterou správní orgány provedly. Ta ale neměla být tímto způsobem vůbec realizována.
30. Zástupce žalované odkázal na vyjádření žalované k žalobě. Uvedl, že argumentace týkající se samotného způsobu zkoušky přesahuje rámec včasné uplatněné žalobní argumentace. Až do doby jednání žalobkyně nikdy nepochybnila samotný způsob, kterým zkouška proběhla, ale sporovala toliko aplikaci příslušné normy. Zástupce žalované upozornil, že zkoušku provedla autorizovaná zkušebna, která by nepochybně nepostupovala nesprávným způsobem. Sama norma, která byla ve věci použita, dopadá na univerzální zvedáky, pročez je použitelná i v projednávaném případě.
31. Jednatel žalobkyně uvedl, že považuje za absurdní, že správní orgány použily při zkoušce předmětného zvedáku normu, která sama vylučuje, aby byla použita na originální náhradní díly vozidel, což je právě případ předmětného zvedáku.
32. Zástupce žalobkyně navrhl, aby byla k důkazu provedena norma použitá správními orgány. Ke zvážení soudu dal, aby byl proveden důkaz ohledáním tří zvedáků automobilů za účelem prokázání jeho tvrzení, že způsob, kterým tyto zvedáky zdvihají automobily, je specifický ve vztahu k univerzálním zvedákům. Zástupce žalované navrhl k důkazu záznam elektronické komunikace mezi zaměstnanci správních orgánů a zaměstnanci zkušebny. Ten podle jeho názoru prokazuje, že byla zvolena správná norma.
33. Soud zamítl důkazní návrh ohledáním tří zvedáků, neboť jej považoval za nadbytečný. Argumentace týkající se způsobu provedení zkoušky byla z hlediska lhůty k podání žaloby opožděná (o tom viz níže). Za takové situace by tento důkaz nemohl ve věci nic podstatného přinést, když k tvrzením, k nimž se upínal, soud nemohl přihlédnout. Soud také neprovedl důkaz záznamem komunikace mezi zaměstnanci správních orgánů a autorizované zkušebny. Otázka zákonnosti postupu správních orgánů je věcí právního hodnocení, které náleží toliko soudu. Způsob, kterým o relevantních právních otázkách usuzovaly osoby zařazené do správního orgánu a autorizované zkušebny nemůže právní hodnocení soudu ovlivnit. Soud však provedl důkaz normami ČSN 1494+A1:2010 a ČSN EN 1493. Čteny byly jen jejich z hlediska soudu a účastníků relevantní části. Ty jsou dále

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

citovány v textu odůvodnění tohoto rozsudku. Soud ani účastníci řízení nepovažovali za potřebné číst i jiné části těchto norem.

Posouzení věci

34. Jak je patrné ze shora podané rekapitulace jejího obsahu, byly v žalobě uplatněny dva žalobní body. Jedná se o žalobní bod nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, který žalobkyně spatřuje v tom, že se žalovaná řádně nevypořádala s jedinou uplatněnou odvolací námitkou. Kromě toho žalobkyně namítla nezákonnost napadeného rozhodnutí, která dle ní tkví v tom, že zkouška předmětného zvedáku byla provedena podle normy, která se na tento typ zvedáků vůbec nevztahuje. Právě toto tvrzení žalobkyně použila jako odvolací námitku proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Z toho plyne, že oba žalobní body vznesené v nyní projednávané žalobě spolu úzce souvisí. Během jednání však žalobkyně podstatným způsobem rozšířila svou dosavadní argumentaci, když počala činit sporným samotný průběh zkoušky dynamickým přetížením, které byl předmětný zvedák podroben. Tato argumentace se ale zcela vymykala z mezí dosud uplatněných žalobních bodů. Je zjevné, že se nemohlo jednat o rozvinutí žalobního bodu týkajícího se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Soud však nemohl tuto argumentaci považovat ani za rozšíření žalobního bodu týkajícího se tvrzené nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že dosavadní argumentace žalobkyně vycházela toliko z tvrzení, že správní orgány použily v posuzovaném případě nesprávnou normu. Taková argumentace byla tedy ryze formální: o tom svědčí nejen text samotné žaloby [který vychází zejm. z klauzule obsažené v čl. 1 písm. e) normy ČSN 1494+A1:2010 a prostřednictvím argumentu *lex specialis derogat legi generali* dovozuje neaplikovatelnost této normy v posuzované věci], ale i další podání žalobkyně, konkrétně sdělení ze dne 24. 7. 2023, v němž žalobkyně poukazuje na to, že dle jejího názoru měla být ve věci „*zcela evidentně*“ použita norma ČSN 1493. Jinak řečeno: argument týkající se otázky samotné zkoušky, tj. toho, zda a případně proč byla samotná zkouška materiálně nevhodná pro provedení dynamické zkoušky s přetížením (tedy tvrzení vycházející z důvodů, proč neměla být vůbec použita, resp. proč její výsledky není možno v konkrétním případě akceptovat nebo popř. proč vůbec nemůže podávat relevantní výsledky) nebyl až do doby konání jednání ve věci vůbec uplatněn. Takové tvrzení je ovšem zcela specifické (samostatné) a nastoluje v řízení nové skutkové a právní otázky, jejichž prostřednictvím již není rozvíjena dosavadní argumentace, ale je nutno uzavřít, že jde již o nový žalobní bod. Že jde již o argumentaci vymykající se dosud vymezenému žalobnímu bodu lze ilustrovat i na tom, že správní orgány mohly představitelně aplikovat ve věci nesprávnou normu, a přesto by výsledky příslušné zkoušky byly (z určitého konkrétního důvodu) relevantní, případně naopak, že by správní orgány sice aplikovaly správnou normu, ale příslušnou zkoušku provedly takovým způsobem, že by naopak její výsledky relevantní nebyly. Argument průběhem zkoušky je tedy samostatný, neboť není závislý na tvrzení opírajícím se o aplikaci nesprávné technické normy. Proto tvoří nový žalobní bod. Tento nový žalobní bod byl ale zjevně uplatněn již po lhůtě pro podání žaloby (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), pročez k němu soud nemohl přihlížet.
35. V logice soudního přezkumu se soud nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Pokud by skutečně nebyla žalovanou vypořádána jediná odvolací námitka směřující proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, která navíc byla znovu uplatněna v žalobě, pak by skutečně nebylo možno, aby soud napadené rozhodnutí přezkoumával. Bylo by je nutno zrušit a věc vrátit žalované k dalšímu řízení, aby se Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nejprve ona zabývala otázkou, zda správní orgán I. stupně postupoval při zkoušce předmětného zvedáku.

36. Ze správního spisu přitom soud zjistil, že proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně brojila žalobkyně nejprve blanketním odvoláním, které následně podáním ze dne 4. 8. 2022 doplnila mj. tak, že vskutku namítla nesprávnost zkoušky provedené podle normy ČSN EN 1494+A1:2010, která na předmětný zvedák nedopadá. Obsah žalobou napadeného rozhodnutí však svědčí o tom, že žalovaná se uplatněnou odvolací námitkou zabývala a vyložila v něm svůj právní názor, podle něhož správní orgán I. stupně postupoval správně.
37. Nelze tedy přisvědčit žalobnímu bodu, podle něhož je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť žalovaná zmíněnou odvolací námitku žalobkyně přešla, resp. se s ní nevypořádala. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně konstatoval, že vada nepřezkoumatelnosti není závislá na subjektivní představě účastníka řízení o tom, jakým způsobem měla být jeho námitka vypořádána. Jedná se totiž o objektivní překážku, která znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (za všechny viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014-85). Je tomu tak i v projednávané věci, v níž ostatně žalobkyně polemizuje se závěry, ke kterým žalovaná v napadeném rozhodnutí dospěla. Již proto je nutno uzavřít, že je možno je přezkoumat. Napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí.
38. Soud proto přikročil k posouzení druhého žalobního bodu, který se týká zákonnosti provedené zkoušky, resp. možnosti výsledek takto realizované zkoušky použít jako podklad pro uložení ochranného opatření podle § 18a odst. 3 ZTPV.
39. Dle § 4 odst. 1 ZTPV: „Česká technická norma je dokument schválený Úřadem pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví (dále jen "Úřad") pro opakované nebo stálé použití vytvořený podle tohoto zákona a označený písmenným označením ČSN, jehož vydání bylo oznámeno ve Věstníku Úřadu. Česká technická norma není obecně závazná.“
40. Podle § 4a odst. 1 ZTPV: „Česká technická norma se stává harmonizovanou českou technickou normou, přejímá-li plně požadavky stanovené evropskou normou nebo harmonizačním dokumentem, které uznaly orgány Evropského společenství jako harmonizovanou evropskou normu, nebo evropskou normou, která byla jako harmonizovaná evropská norma stanovena v souladu s právem Evropských společenství společnou dohodou notifikovaných osob (dále jen "harmonizované evropské normy"). Pro specifikaci technických požadavků na výrobky, vyplývajících z nařízení vlády nebo jiného příslušného technického předpisu, může Úřad po dohodě s ministerstvy a jinými ústředními správními úřady, jejichž působnosti se příslušná oblast týká, určit české technické normy, další technické normy nebo technické dokumenty mezinárodních, popřípadě zahraničních organizací, nebo jiné technické dokumenty, obsahující podrobnější technické požadavky (dále jen "určené normy").“
41. Dle § 2 písm. a) ZTPV: „Pro účely tohoto zákona se rozumí výrobkem jakákoliv věc, která byla vyrobena, vytěžena nebo jinak získána bez ohledu na stupeň jejího zpracování a je určena k uvedení na trh jako nová nebo použitá.“ Dle písm. h) bod 1. téhož ustanovení: „Pro účely tohoto zákona se rozumí technickými požadavky na výrobek technická specifikace obsažená v právním předpisu, technickém dokumentu nebo technické normě, která stanoví požadované charakteristiky výrobku, jakými jsou úroveň jakosti, užité vlastnosti, bezpečnost a rozměry, včetně požadavků na jeho název, pod kterým je prodáván, úpravu názvosloví, symbolů, zkoušení výrobku a zkušebních metod, požadavky na balení, označování výrobku nebo opatřování štítkem, postupy posuzování shody výrobku s právními předpisy nebo s technickými normami, výrobní metody a procesy mající vliv na charakteristiky výrobků.“

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

42. Podle § 12 odst. 1 písm. a) ZTPV: „Vláda nařízeními stanoví výrobky, které představují zvýšenou míru ohrožení oprávněného zájmu a u kterých proto musí být posouzena shoda (dále jen "stanovené výrobky"); ministerstva a jiné ústřední správní úřady mohou výjimečně a ve veřejném zájmu, například pro odstraňování důsledků havárií nebo živelních pohrom, rozhodnout, že po dobu trvání tohoto veřejného zájmu konkrétní výrobek se nepovažuje za stanovený výrobek.“ Dle § 12 odst. 1 písm. b) ZTPV pak: „Vláda nařízením stanoví technické požadavky na stanovené výrobky, které musí tyto výrobky splňovat, aby mohly být uvedeny na trh, popřípadě do provozu, a změny souvisejících ustanovení vyhlášek (technických předpisů) vydaných ministerstvy a jinými ústředními správními úřady, pokud by vznikl rozpor s nařízeními vlády.“
43. Dle § 18a odst. 1 ZTPV: „Pokud orgán dozoru má důvodné podezření, že výrobek nesplňuje požadavky tohoto zákona, zakáže uvádění na trh, uvádění do provozu nebo distribuci výrobku nebo série výrobku po dobu potřebnou k provedení kontroly.“ Podle třetího odstavce téhož ustanovení: „Pokud orgán dozoru zjistí, že výrobek nesplňuje požadavky tohoto zákona nebo se jedná o výrobek, který je neoprávněně opatřen označením CE nebo jiným stanoveným označením podle tohoto zákona, rozhodne o zákazu uvádění na trh, uvádění do provozu nebo distribuce takového výrobku. Pokud pominou důvody pro uložení zákazu, orgán dozoru rozhodne o jeho změně nebo zrušení. Odvolání proti rozhodnutí podle věty první nemá odkladný účinek.“
44. Podle § 1 odst. 1 písm. a) nařízení vlády č. 176/2008 Sb.: „Toto nařízení zpracovává příslušné předpisy Evropské unie, zároveň navazuje na přímo použitelný předpis Evropské unie upravující schvalování zemědělských a lesnických vozidel a upravuje technické požadavky na strojní zařízení.“
45. Dle § 2 písm. a) bod 5. nařízení vlády č. 176/2008 Sb.: „Pro účely tohoto nařízení se rozumí strojním zařízením soubor sestavený z částí nebo součástí, z nichž alespoň jedna je pohyblivá, vzájemně spojených za účelem zvedání břemen a jejichž jediným zdrojem energie je přímo vynaložená lidská síla.“
46. Podle § 3 odst. 1 nařízení vlády č. 176/2008 Sb.: „Základní požadavky, které musí strojní zařízení splňovat, jsou uvedeny v příloze č. 1 k tomuto nařízení. Základní požadavky na ochranu zdraví a bezpečnosti v souvislosti s ochranou životního prostředí se vztahují pouze na strojní zařízení uvedená v bodě 2.4. přílohy č. 1 k tomuto nařízení.“
47. Dle bodu 1.3.2 přílohy č. 1 k nařízení vlády č. 176/2008 Sb., nazvaného „Riziko destrukce během provozu“: „Různé části strojního zařízení a jejich spoje musí vydržet namáhání, kterým jsou vystaveny při používání. (...)“ Dle bodu 4.1.2.3 přílohy č. 1 k nařízení vlády č. 176/2008 Sb., nazvaného „Mechanická pevnost“: „Strojní zařízení, příslušenství pro zdvihání a jejich součásti musí odolat namáhání, kterému jsou vystaveny jak při stanovených provozních podmínkách, tak popřípadě i mimo provoz a při instalaci, a to ve všech přípustných uspořádáních, popřípadě se zřetelem na účinky atmosférických vlivů i sil vyvolaných osobami. Tento požadavek musí být rovněž splněn při přepravě, montáži a demontáži. Strojní zařízení a příslušenství pro zdvihání musí být navrženo a konstruováno tak, aby nedošlo k selhání způsobenému únavou nebo opotřebením, přičemž se bere v úvahu jejich předpokládaný způsob používání. Používané materiály se volí na základě předpokládaných pracovních prostředí se zvláštním zřetelem na korozi, abrazi, rázy, extrémní teploty, únavu, křehnutí a stárnutí. Strojní zařízení a příslušenství pro zdvihání musí být navrženo a konstruováno tak, aby při statických zkouškách odolalo přetížení bez trvalé deformace nebo zřejmého porušení. Při výpočtech se musí vzít v úvahu hodnoty zvoleného koeficientu statické zkoušky, aby byla zaručena odpovídající úroveň bezpečnosti; tento koeficient má zpravidla tyto hodnoty: a) ručně Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

ovládaná strojní zařízení a příslušenství pro zdvihání: 1,5, b) ostatní strojní zařízení: 1,25. Strojní zařízení musí být navrženo a konstruováno tak, aby bez porušení vydrželo dynamické zkoušky při maximálním provozním zatížení vynásobeném koeficientem dynamické zkoušky. Tento koeficient dynamické zkoušky se volí tak, aby byla zaručena odpovídající úroveň bezpečnosti: hodnota koeficientu je zpravidla rovna 1,1. Tyto zkoušky se zpravidla provádějí při stanovených jmenovitých rychlostech. Pokud ovládací obvod strojního zařízení umožňuje řadu pohybů současně, musí se zkoušky provádět při nejméně příznivých podmínkách, zpravidla při kombinaci příslušných pohybů.“

48. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Správní orgán I. stupně předmětný zvedák získal při kontrole zahájené dne 3. 3. 2021 načtením, zobrazením a následným vytištěním informací deklarovaných spotřebiteli prostřednictvím internetového obchodu www.skoda-dily.cz, který provozuje žalobkyně. Při kontrole byly objednány 3 kusy předmětného zvedáku, které byly následně osobně zakoupeny dne 9. 3. 2021 v sídle společnosti. Správní orgán I. stupně v úředním záznamu ze dne 9. 3. 2021 uvedl, že ruční mechanické a hydraulické zvedáky jsou strojním zařízením podle § 2 písm. a) bodu 5 nařízení vlády č. 176/2008 Sb., respektive podle čl. 2 písm. a) bod 5. směrnice 2006/42/ES. Harmonizovanou normou je ČSN EN 1494+A1:2010 – Mobilní a přemístitelné zvedáky a související zdvihací zařízení. Předmětný zvedák je vybaven ES prohlášením o shodě (žalobkyně je předložila v rámci správního řízení až následně, ale pro řešení projednávané věci to není relevantní, pozn. soudu) vydaným jeho výrobcem (BRANO a. s.), podle něhož splňuje všechna příslušná ustanovení směrnice 2006/42/ES a byl na těle označen CE. Dle sdělení jednatele žalobkyně ze dne 12. 3. 2021 je určen výhradně pro vozy Škoda Fabia první a druhé generace, které jím byly osazeny přímo ve výrobě, tedy pro takové vozy, které k němu mají veškerou dokumentaci v palubní literatuře vozidla dodávané při jeho výrobě. Předmětný zvedák byl následně podroben zkoušce statického a dynamického přetížení. Z protokolu č. 39 415 ze dne 24. 6. 2021 vyplývá, že zkouška byla provedena na objednávku žalované Státní zkušebnou strojů a. s. Ze štítku předmětného zvedáku bylo zjištěno, že jeho jmenovitá nosnost činí 700 kg. Zkouška byla provedena podle normy ČSN EN 1494+A1:2010, Příloha B, B1.1 bod g) a h). Z výsledků zkoušky vyplývá, že předmětný zvedák byl podroben zkoušce svislým dynamickým přetížením ve výši 125 % jmenovité nosnosti; zkouška však byla neúspěšná, předmětný zvedák nebyl ve shodě se zkušebním předpisem (citovanou normou ČSN EN 1494+A1:2010), neboť došlo k roztržení matice zvedáku a ten byl po zkoušce trvale zdeformován. Plánovanou zkoušku statickým přetížením ve výši 150 % tak již ani nebylo možno provést. Na základě tohoto výsledku zkoušky pak provedli pracovníci správního orgánu I. stupně posouzení rizik výrobku, přičemž dospěli k závěru, že předmětný zvedák představuje pro možné zborcení zvedáku pro spotřebitele středně velké riziko. Závěry zkoušky provedené Státní zkušebnou strojů a. s. byly následně převzaty (spolu s dalšími zjištěními, která jsou z pohledu nyní řešené věci irelevantní) do protokolu o zkoušce ze dne 14. 9. 2021, č. j. ČOI 118603/21/2200.
49. Podstata věci tedy tkví v tom, zda správní orgány postupovaly ve věci zákonně, pokud svůj závěr, že předmětný zvedák nesplňuje požadavky ZTPV (pročež byla naplněna hypotéza shora citovaného § 18a odst. 3 ZTPV, a proto mohlo být vydáno ochranné opatření), opírají o výsledek zkoušky tohoto zvedáku provedené podle ČSN EN 1494+A1:2010. Předmět této normy je vymezen v bodě 1; v něm je mj. výslovně uvedeno: „*Tato norma se nevztahuje na zvedáky, které jsou dodávány jako příslušenství silničních vozidel a které slouží jako pomocný prostředek při závadách (včetně dodávky originálních náhradních dílů).*“ Současně ovšem tento článek citované normy uvádí: „*Tato evropská norma stanovuje Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.*

technické bezpečnostní požadavky a opatření na mobilní a přemístitelné zvedáky (viz 3.6) a související zdvihací zařízení. (...) Tato norma platí pro zdvihací zařízení (viz 3.1), která jsou mobilní nebo přemístitelná a jsou navržena k provozu se zatížením, provozovaná buď samostatně, nebo v součinnosti k částečnému nebo celkovému zvedání a spouštění břemen, nebo vozidel v jednom nebo více zdvihacích bodech (s výjimkou zvedání osob), kde není povolena práce pod zvedaným břemenem bez dalších prostředků zajišťujících břemeno v odpovídající poloze.“

50. Žalobkyně tvrdí, že předmětný zvedák je právě zvedákem, který je dodáván jako příslušenství silničních vozidel a slouží při závadách jako pomocný prostředek; jedná se současně o originální náhradní díl. Z toho důvodu má za to, že provádět zkoušku podle této normy nebylo možno. Oproti tomu žalovaná poukazuje na to, že normy nejsou právním předpisem a není je možno tak používat. Upozorňuje, že norma ČSN EN 1494+A1:2010 je navázána coby technická specifikace na ZTPV ve spojení s nařízením vlády č. 176/2008 Sb., o technických požadavcích na strojní zařízení a její splnění dává předpoklad shody s požadavky právního předpisu. Oba posléze jmenované právní předpisy představují transpozici směrnice 2006/42/ES o strojních zařízeních do práva ČR. Strojním zařízením je přitom ve smyslu citované směrnice a nařízení vlády výrobek definovaný v čl. 2 písm. a) této směrnice a § 2 písm. a) nařízení vlády, kterým předmětný zvedák odpovídá. Vyloučit z režimu posuzování shody dle ZTPV ve spojení s nařízením vlády č. 176/2008 Sb., by jej tak mohlo jen naplnění některé z výjimek obsažených v § 1 odst. 4 citovaného nařízení vlády, přičemž z pohledu předmětného zvedáku by se dalo uvažovat jen o výjimce uvedené pod písm. e) „dopravní prostředky“, ale není to ten případ. Ostatně, i výrobce předmětného zvedáku se přihlásil k posuzování shody podle směrnice 2006/42/ES, resp. nařízení vlády č. 176/2008 Sb., prostřednictvím označení CE a vydání ES prohlášení o shodě; výrobek tedy nebyl schvalován v režimu právní úpravy technických požadavků na motorová vozidla jako příslušenství silničního vozidla. Předmětný zvedák je tedy hodnocen jako zdvihací zařízení ve smyslu čl. 3.1.1 normy, protože byl podroben zkouškou dynamickým přetížením upravenou v této normě.
51. Soud dospěl k závěru, že správní orgány v projednávané věci nepochybily. Vyjít je třeba z toho, že samotný předmětný zvedák byl označen symbolem o evropské shodě CE a jeho výrobcem k němu bylo dodáno prohlášení o shodě. V něm je uvedeno, že tento zvedák „splňuje všechna příslušná ustanovení Směrnice č. 2006/42/ES“. Citovaná směrnice je do českého právního řádu provedena nařízením vlády č. 176/2008 Sb., o technických požadavcích na výrobky. To ve svém ustanovení § 2 písm. a) bod 5. definuje strojní zařízení coby „soubor sestavený z částí nebo součástí, z nichž alespoň jedna je pohyblivá, vzájemně spojených za účelem zvedání břemen a jejichž jediným zdrojem energie je přímo vynaložená lidská síla.“ Této definici předmětný zvedák jednoznačně odpovídá. Předmětný zvedák je rovněž stanoveným výrobkem ve smyslu § 12 odst. 1 písm. a) ZTPV a z toho rovněž plyne aplikovatelnost nařízení vlády č. 176/2008 Sb., na tento zvedák. Při uvedení na trh tedy musí splňovat technické požadavky (§ 13 odst. 1 ZTPV), které jsou stanoveny právě v citovaném nařízení vlády č. 176/2008 Sb.; mezi nimi i požadavek na odolnost proti destrukci a mechanickou odolnost, jak jsou stanoveny v čl. 1.3.2 a 4.1.2.3 přílohy č. 1 k nařízení vlády č. 176/2008 Sb.
52. Pokud pak správní orgány přistoupily k testování tohoto zvedáku na dynamické přetížení postupem podle normy ČSN EN 1494+A1, která je k citované směrnici 2006/42/ES vydána, pak učinily správně. Je tomu tak proto, že čl. 3.1.1. této normy definuje mechanický zvedák jako „zvedák, který pohybuje břemenem pomocí mechanického zařízení,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

např. zvedák s pastorkem a hřebenem, šroubový zvedák nebo mechanické zdvihadlo, jako je mechanicky přemístitelný zvedák; zvedák může být vybaven patkami.“, což je definice, která na předmětný zvedák rovněž dopadá. Jde-li o to, že ve svém bodě 1 tato směrnice mj. stanoví, že se nevztahuje na „zvedáky, které jsou dodány jako příslušenství silničních vozidel a které slouží jako pomocný prostředek při závadách (včetně dodávky originálních náhradních dílů“, pak by zdánlivě bylo možno přisvědčit žalobkyni, že danou normu v projednávaném případě použít možno nebylo. Pro tento závěr by svědčily ty skutečnosti, že předmětný zvedák byl označen jako „VW AG Škoda Fabia (2012 →)“, z čehož je patrné, že jde o náhradní díl ke konkrétnímu typu automobilu (o tom, že má sloužit jako pomocný prostředek při závadách, nemůže být podle názoru soudu žádného sporu). Soud je však přesvědčen, že pro aplikaci této vylučující klauzule není v projednávaném případě prostor. Pokud by totiž byl předmětný zvedák skutečně originálním náhradním dílem, pak by podléhal homologaci společně s příslušným automobilem, pro který je určen, a to na základě postupu vymezeného na evropské úrovni nařízením 2018/858 o schvalování motorových vozidel a jejich přípojných vozidel, jakož i systémů, konstrukčních částí a samostatných technických celků určených pro tato vozidla a o dozoru nad trhem s nimi (do českého právního řádu transponované toho času mj. prostřednictvím vyhlášky č. 153/2023 Sb.). To je právě důvod, proč danou vylučující klauzuli citovaná norma obsahuje. Není možno přisvědčit obecnému argumentu žalobkyně, podle něhož jsou zvedáky automobilů specificky konstruovány, takže nemohou být vůbec podrobeny testování podle normy ČSN 1494+A1:2010, protože jednoznačně takové zvedáky spadají pod regulaci této normy dle jejího čl. 1, v němž se výslovně hovoří o zvedácích pro zvedání vozidel v jednom nebo více zdvihacích bodech. Pokud by tedy platil argument žalobkyně, nemusela by tato norma vůbec obsahovat vylučující klauzuli obsaženou v čl. 1 písm. e), protože by zkratka nedopadala na *žádné* mobilní zvedáky vozidel. Tak tomu však zjevně není. Norma tedy předvídá, že bude existovat množina takových zvedáků, které budou její regulaci podřízeny, a jiná množina zvedáků, které její regulaci podřízeny nebudou. Rozlišujícím kritériem tu tak je jediné ona homologace posléze uvedené množiny v rámci homologace celého vozidla. Takové zvedáky, které byly homologovány se samotným vozidlem, se z regulace této normy prostřednictvím jejího čl. 1 písm. e) vymykají prostě proto, že již byly schváleny jiným způsobem. Že by se tomu tak stalo i v případě předmětného zvedáku, však nebylo ani tvrzeno.

53. Byl to naopak sám výrobce předmětného zvedáku, kdo se prostřednictvím vydaného prohlášení o shodě přihlásil k regulaci provedené směrnicí 2006/42/ES a zprostředkovaně tedy i k regulaci ZTPV, resp. nařízení vlády č. 176/2008 Sb., a koneckonců i technické normy ČSN 1494+A1:2010. Je přitom třeba zdůraznit, že zde není dán žádný věcný důvod, proč by se neměla tato norma na předmětný zvedák uplatnit. Jak už soud shora uvedl, ten totiž plně odpovídá definici mechanického zvedáku v ní obsažené. O tom ostatně není mezi účastníky ani spor.
54. Navíc je třeba souhlasit se žalovanou, že k technické normě nelze přistupovat jako k právnímu předpisu. Tím totiž není (srov. shora citovaný § 4 odst. 1 ZTPV). Není proto ani možno při rozhodování o použití konkrétní normy postupovat podle argumentu *lex specialis derogat legi generali*. Je také třeba přihlídnout k tomu, že v posuzovaném případě byl výsledek zkoušky toliko podkladem pro správní úvahu žalovaného (resp. správního orgánu I. stupně), zda předmětný zvedák splňuje podmínky uvedení na trh, konkrétně zda vyhoví základním požadavkům na ochranu zdraví a bezpečnosti vztahující se na návrh a konstrukci strojních zařízení. To jsou ovšem již požadavky plynoucí z právních předpisů. Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Správní orgány nerozhodly o uložení ochranného opatření v důsledku přímé aplikace technické normy, ale na základě jejich úvahy o bezpečnosti předmětného zvedáku založené na výsledku provedené zkoušky dynamickým přetížením. Obecně vzato si lze představit, že totožného závěru by mohly správní orgány v konkrétním případě dosáhnout i jinak (v extrémním případě např. i pouhým ohledáním). Z toho, že, jak soud dovodil shora, sama správními orgány použitá norma evidentně na určitou množinu mobilních zvedáků vozidel dopadá, je přitom zřejmé, že pouhý formální argument spočívající na tvrzení, že tato norma neměla být použita na zvedák, který je originálním náhradním dílem, v zásadě nemohla sama o sobě závěry správních orgánů zpochybnit, neboť i zvedák, který je originálním náhradním dílem, je také i prostým zvedákem, pročez je dán důvodný předpoklad, že by měl vyhovět i zkouškám, kterým jsou prosté zvedáky podrobovány. K takovému zpochybnění by byl tedy potřebný i materiální argument, který by ozřejmil věcné důvody, pro které nemohly být výsledky provedené zkoušky považovány v daném případě za relevantní podklad pro závěry správních orgánů. Žalobní bod obsahující tuto argumentaci však žalobkyně uplatnila opožděně, jak je rovněž zdůvodněno výše.

55. Pokud pak jde o možnost podříditi předmětný zvedák normě č. ČSN EN 1493, soud se ztotožňuje s názorem žalované, že tuto normu v projednávaném případě použít nebylo možno. Tato norma totiž dopadá na „*stabilní, mobilní a přemístitelné zvedáky vozidel, které nejsou určeny pro zvedání osob, ale které jsou navrženy pouze ke zvedání vozidel za účelem zkoušení a pracovní činnosti pod vozidlem, které je ve zvednuté poloze.*“ (srov. článek 1 citované normy). V části 3.1 této normy je pak definován zvedák vozidla jako „*zdvihací zařízení (...), které je navrženo pro pracovní činnost na nebo pod vozidlem.*“ Těto definici však předmětný zvedák neodpovídá, neboť při jeho použití je explicitně zakázáno pracovat pod nadzvednutým vozidlem (srov. např. piktogram jeho použití zachycený v protokole o kontrole). S ohledem na rozdílnost použití takových zvedáků je logické, že pro ně budou stanoveny i odlišné technické ukazatele a rovněž i způsoby realizace dynamické zkoušky přetížením. Lze přitom konstatovat, že předmětný zvedák by ani nebylo podle normy ČSN EN 1493 vůbec možno dynamické zkoušce s přetížením podrobit. V bodě 6.1.5.2 upravujícím dynamickou zkoušku s přetížením se mj. stanoví, že rozložení zatížení při této zkoušce musí být v souladu s bodem 5.7.4. V něm jsou upravena rozložení zatížení, která rozlišují mezi zvedáky vozidel, jež nesou silniční vozidla za kola (5.7.4.2), zvedáky vozidel, jež nesou silniční vozidla za podvozek (5.7.4.3) a zvláštní zvedáky vozidel (5.7.4.4). Předmětný zvedák ale neodpovídá ani jednomu vymezení a rozložit zatížení podle těchto ustanovení není technicky možné, protože předmětný zvedák nezdvihá celé vozidlo. Nelze tedy souhlasit se žalobkyní, která ve svém podání ze dne 24. 7. 2023 uvedla, že právě norma ČSN EN 1493 je „zcela evidentně“ normou vztahující se k testování předmětného zvedáku. Bylo-li by tomu tak, nemohl by tento zvedák být relevantně vůbec zkoušen s dynamickým přetížením.

Závěr a náklady řízení

56. Soud tedy dospěl k závěru, že správní orgány v posuzované věci nepostupovaly nezákonně, když podrobily předmětný zvedák coby strojní zařízení zkoušce dynamickým přetížením podle normy ČSN 1494+A1:2010. V této souvislosti je třeba také přihlídnout k tomu, že uložení ochranného opatření podle § 18a odst. 3 ZTPV je podmíněno zjištěním orgánu dozoru, že konkrétní výrobek nesplňuje požadavky tohoto zákona. V posuzovaném případě správní orgány opřely svůj závěr o tom, že předmětný zvedák nesplňuje požadavky zákona (stanovené v Příloze 1 k nařízení vlády č. 176/2008 Sb.,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

konkrétně v čl. 1.3.2 riziko destrukce během provozu a v čl. 4.1.2.3 mechanická pevnost) o zcela prokazatelný výsledek zkoušky s dynamickým přetížením, v jehož rámci došlo k jeho deformaci, resp. k roztržení matice zvedáku při přetížení 125 % jeho jmenovité nosnosti. Posouzení rizik provedly správní orgány rovněž přezkoumatelně: je zachyceno ve formuláři RAG- Risk Assessment a jeho výsledkem je závěr o středně velkém riziku pro spotřebitele. Žádná z těchto skutečností nebyla žalobou napadena. Žaloba se opírala toliko o tvrzení, podle něhož byla zkouška provedena podle nesprávné normy. Nejenže se soud s tímto tvrzením neztotožnil, ale je nutno uvést, že samotný tento argument není dostatečný. Muselo by se s ním spojovat (nebo z něj alespoň implicitně vycházet) tvrzení zpochybňující věcnou relevanci výsledku dané zkoušky coby podkladu pro závěr správních orgánů o tom, že předmětný zvedák neodpovídá zákonným předpokladům. Žalobkyně tak mohla např. tvrdit, že provedená zkouška nebyla z určitého důvodu způsobilá prokázat bezpečnost předmětného zvedáku, případně že byla tato zkouška provedena nesprávným způsobem. Tak tomu však v projednávané věci nebylo. Protože provedenou zkouškou bylo prokázáno, že při přetížení předmětného zvedáku na 125 % jeho jmenovité nosnosti dojde k jeho deformaci znemožňující jeho další použití, dospěl soud k závěru, že závěr správních orgánů o tom, že předmětný zvedák nesplňuje požadavky stanovené zákonem, je důvodný. Ochranné opatření uložené podle § 18a odst. 3 ZTPV není správním trestem, ale toliko opatřením předcházejícím nebezpečí, které hrozí spotřebitelům, resp. uživatelům konkrétního stanoveného výrobku. Podmínky jeho uložení byly v projednávané věci splněny.

57. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o ní soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: *„Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.“* Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaná, neboť žaloba byla soudem zamítnuta. Žalovaná je nicméně správním orgánem, který podle příslušné judikatury Nejvyššího správního soudu nemá právo na náhradu těch nákladů, které nepřevyšují náklady spojené s výkonem její běžné úřední činnosti. Soud nezjistil, že by nějaké takové náklady žalovaná v souvislosti s probíhajícím řízením vynaložila. Proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 30. srpna 2023

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu